

Monotónní

Hm...

To byl ten déšť, liják tvého těla,
a k ránu přelo i venku, do oken,
na dvůr a na asfalt, kam už jsi neviděla,
to byl ten déšť, ten liják tvého těla...
A dveře zaklaply, když ještě nebyl den.

Plíseň tam šplhala pořád výš po schodišti,
mžourala osleplá z plamínek zápalek.
Kdo tam s ní tehdy stál? Já, nebo už ten příští?
Plíseň tam šplhala pořád výš po schodišti,
ta taky hledala na všechno jeden lék.

Vyšel jsem do deště a déšť mi hlavu stínal,
když jsem šel na tramvaj, k Vltavě na refýž.
Na rohu čekal den a kurvu připomínal,
když jsem stál na dešti a déšť mi hlavu stínal
a padal jako síť a studil jako mříž.